

Много често, разговорът, незнайно за самите тѣхъ, се приближаваше къмъ страшното пукане на мебелите, на долапитѣ и тѣхната първа страшна стопанка. И съ парлива тревога, съ замиране и страхъ, тѣ се разговаряха за това.

— Нощесъ сънувахъ пакъ покойната, — уплашено продума една сутринъ Черногооровъ. — Страхъ ме е отъ нея... ухъ! Сънувахъ я пакъ както бѣ на умиране. Слаба, само кости и кожа, бѣла като варъ, и устата ѝ сжщо бѣла... Гледаше ме съ страшенъ погледъ и азъ се мъчехъ да се скрия отъ него... и не можехъ. На кждето и да се обърна, тя ме гледа мълчаливо, сграшно; скрихъ се задъ кревата, а тя се надигна и пакъ ме гледа, гледа... ще ме пониже, така... Най-последно, почнахъ да викамъ: Василке, Василке, за Бога!.. Прости ми... за Бога!.. А тя... изведнажъ отвори уста, като чели да се засмѣе, поклати глава, изсѣска: „Клетва, а клетва... ама азъ съмъ тука, тука... въ долапитѣ...“ — и азъ се събудихъ цѣлъ въ потъ...

— Господи! — въздъхна Надя и се прекръсти

— Ужасно! — продума разстроень той и мрачно замлъкна.

А Надя, като го гледаше колко е сподавень уплашенъ, поиска да го успои.

— Сънища, Янко, какво има? Може би си мислилъ презъ деня за... това и сега каквито сме нервни... Ако искашъ пѣкъ, да ѝ отслужимъ за успокоение панихида... а, Янко?

— Защо не? Да ѝ отслужимъ — унило се съгласи той.

И неувѣрено, все така съ уплаха, прибави:

— Ако не бѣ това дяволско, страшно пукане на долапитѣ когато Здравчо умираше... ахъ!...